

Nu mai știa câți oameni omorâse. Și asta n-avea nicio importanță. În majoritatea domeniilor, calitatea prima asupra cantității. În consecință, și în al ei. Chiar dacă, de-a lungul anilor, plăcerea unui stil original își pierduse farmecul. Nu o dată, intenționase să facă altceva. Din când în când, se gândea că viața era plină de posibilități pentru oamenii ca ea. Aiurea. Era prea bătrână. Se simțea uzată. Țsta era singurul lucru pentru care chiar era dotată. Și câștiga bine. Plata cu ora îi provoca amețeală, bineînțeles, dar una încă plăcută. Avea nevoie de timp ca să-și încarce bateriile.

Singurul lucru care îi plăcea cu adevărat era să nu facă nimic. Acolo unde se afla nu era nimic de făcut. Și totuși, nu era mulțumită.

Poate era bine că ceilalți nu veniseră.

Nu știa exact.

În orice caz, vinul era supraapreciat. Scump și acru.

unu

Foarte aproape de Oslo, la est, acolo unde colinele se nivelau către micul centru feroviar de lângă Nitelva, mașinile înțepeniseră de frig în timpul nopții. Pietonii își îndesau căciulile pe urechi și își strângeau și mai tare fularele la gât, îndreptându-se cu pași grăbiți spre stația de autobuz situată la un kilometru de acolo, pe drumul principal. Casele din micuța fundătură se ascundeau de ger în spatele draperiilor trase și al troienelor care barau aleile. Tocmai în fund, în apropierea pădurii, stalactite de gheață lungi de un metru atârnav, ca tot atâtea pericole potențiale, de streășina acoperișului de deasupra intrării într-o vilă veche.

Casa era albă.

Ușa cu vitralii și mâner de alamă dădea spre un hol imens și, în capăt, la stânga, spre un birou în care predominau arta minimalistă și mobilele somptuoase. La o enormă masă de lucru și între niște cutii cu scrisori încă nedesfăcute, era așezată o femeie moartă. Capul îi era căzut pe spate, mâinile i se sprijineau pe brațele fotoliului. O dâră groasă de sânge uscat pleca de la buza inferioară, cădea pe gâtul gol, se bifurca la nivelul pieptului și se reunea

din nou pe pântecul de o fermitate impresionantă. Nasul era, de asemenea, plin de sânge. În lumina plafonierei, umbra lui părea o săgeată îndreptată spre gaura întunecată care fusese cândva o gură. Nu mai rămăsese decât un ciot din limba scoasă în mod evident cu multă delicatețe. Tăietura era clară, gestul precis.

Era cald în încăperea, aproape prea cald.

Inspectorul-șef Sigmund Berli, de la Kripos¹, își închise în sfârșit telefonul mobil și își miji ochii spre un termometru cu afișaj digital plasat chiar în interiorul ferestrei panoramice dinspre partea de sud-est. Temperatura exterioară se apropia de minus douăzeci și două de grade.

— Ciudat că acest tip de sticlă nu se sparge, constată el, ciocnind cu prudență în geam. Patruzeci și șapte de grade diferență între interior și exterior. Uimitor.

Nu părea să-l audă cineva.

Femeia era goală sub un halat de mătase cu revere aurii. Cordonul zăcea pe jos. Un ofițer de poliție, destul de tânăr, din Romerike², făcu rapid un pas înapoi la vederea panglicii galbene.

— Dumnezeule! se scutură el înaintea de a-și trece mâna prin păr, jenat. Am crezut că-i un șarpe, ca să vezi!

Organul amputat al femeii era ambalat artistic în hârtie și așezat pe mapa de birou din fața ei. Vârful ieșea afară din pachetul roșu. Parcă era o plantă exotică viguroasă; carne gălbejită, papile și mai gălbejite și urme violacee lăsate de vinul roșu în pliuri și adâncituri. Un pahar

¹ KRiminalPOLitiSentralen — Departamentul de criminalistică în cadrul poliției norvegiene.

² Romerike — district tradițional (*landskap*) situat la nord-est de Oslo, mic regat înainte de unificarea Norvegiei.

pe jumătate gol stătea în echilibru pe un teanc de hârtii de la marginea biroului. Nu se vedea nicio sticlă.

— Nu se poate măcar să-i acoperim țățele? sugeră agentul.

— E prea dezgustător ca să mai poată fi...

— O să așteptăm pentru chestiile astea, decretă Sigmund Berli, strecurându-și mobilul în buzunarul de la piept.

Îngenunche și își miji ochii înspre moartă.

— Nu depun armele, murmură el. Chestia asta o să-l intereseze pe Yngvar. Și pe tinerica lui, în cazul de față.

— Ce?

— Nimic. Se știe ceva în legătură cu ora?

Berli își înăbuși un strănut. Tăcerea din cameră făcea să-i țiuie urechile și se ridică în picioare cu gesturi țepene, scuturându-și, într-un mod complet inutil, pantalonii de praf. Un bărbat în uniformă stătea la ușa din hol. Cu mâinile la spate, schimbând fără încetare piciorul de sprijin, își luă ochii de la cadavru și privi pe fereastră. Un brad mai purta încă podoabele de Crăciun. Ici și colo, se distingeau lumini în locurile unde ziua încă nu ajungea complet, sub ramuri și sub zăpada compactă.

— Nimeni nu știe nimic aici? întrebă agasat Berli. N-aveți nici măcar o oră aproximativă a decesului?

— Aseară, zise, în sfârșit, celălalt bărbat. Dar e prea de vreme...

— Pentru a o spune, completă Sigmund Berli. Aseară. Destul de vag, așadar. Unde sunt...

— Sunt absenți în fiecare marți. Familia, vreau să zic. Soțul și o fată de șase ani. Dacă asta vrei să...

Agentul afișă un zâmbet vag.

— Da, confirmă Berli făcând turul biroului. Limba, începând el privind pachetul de pe masă. A fost tăiată în timp ce posesoarea ei era încă în viață?

— Nu știi, răspunse agentul. Am documentația pentru tine și, întrucât toate examinările s-au terminat și toată lumea este la comisariat și...

— Da, i-o tăie Berli, fără ca agentul să știe foarte bine cu ce era celălalt de acord. Cine a descoperit-o, din moment ce familia nu era aici?

— Omul de serviciu. Un filipinez care vine miercuri la șase dimineața. Începe de aici, din câte spune, și continuă sus pentru a nu trezi oamenii prea devreme. Camerele sunt la etaj. La primul.

— Da, repetă Berli pe un ton egal. Și ei lipsesc în fiecare marți?

— E ceea ce spunea ea. În interviuri, zicea chestii de genul ăsta. Că scăpa de soț și de copil în fiecare marți. Că-și citea toate scrisorile. Că era o chestiune de onoare pentru ea să...

— După câte văd eu aici, murmură Berli, înfigând cu greu un stilou într-una din cutiile cu scrisori, este pur și simplu imposibil pentru o singură persoană să citească tot.

Studie din nou cadavrul.

— *Sic transit gloria mundi*, declară, aruncând o privire în gura căscată. Statutul ei de celebritate nu prea-i mai folosește acum.

— Noi am adunat deja o grămadă de tăieturi din ziare și totul este gata...

— Da, da.

Berli îi făcu semn să plece. Tăcerea era atât de adâncă, încât părea ireală. Nu se auzea niciun zgomot din stradă, nici măcar orologiul. Computerul era stins. Un radio mut îl fixa cu unicul său ochi roșu din vitrina unui dulap de lângă ușă. Pe placa lată de deasupra șemineului, o

gâscă sălbatică de Canada stătea în echilibru în zborul ei înțepenit. Labele îi erau decolorate, coada aproape lipsită complet de pene. Ziua glacială desena un dreptunghi fad pe covorul din spatele ferestrei de sud-est. Sigmund Berli își simțea tâmplele zvâcnind. Senzația dezagreabilă că se afla într-un mausoleu îl făcu să-și plimbe un deget pe linia nasului. Nu prea știa dacă era furios sau tulburat. Femeia era în fotoliul ei, cu picioarele desfăcute și cu pieptul în sus, deschizând larg o gură fără limbă. Era ca și cum profanatorul nu se mulțumise să-i sustragă femeii un organ esențial, ci o și deposedase de orice urmă de umanitate.

— Vă înfuriați mereu când sunteți chemați prea târziu, reluă în cele din urmă agentul. Așa că am lăsat totul cum a fost, chiar dacă, după cum am zis, am terminat cu partea obligatorie...

— Nu se termină niciodată, îl întrerupse Berli. Dar mulțumesc. N-ai procedat greșit. Mai ales cu această femeie remarcabilă. Oare presa a putut...

— Încă nu. L-am reținut pe filipinez, va rămâne sub supraveghere atâta timp cât vom putea să ne-o permitem. Am fost, de asemenea, cât mai prudenți posibil în exterior. Trebuie să securizăm indiciile, mai ales cu zăpada asta, iar vecinii trebuie că și-au pus niscaiva întrebări. Deocamdată, niciunul n-a putut să ne spună nimic. Toată atenția lor e îndreptată probabil spre noua prințesă.

Un zâmbet fugar se transformă rapid într-o expresie de gravitate:

— Dar asta e în afară de orice îndoială... „Fiona i farta” ea însăși, ucisă. La ea acasă, în felul ăsta...

— În felul ăsta, repetă Berli, clătinând din cap. Sugrumată, deci?

*

— Moștenitoarea clonei, strigă fetița cu un zâmbet.

Bărbatul gol până la brâu își trecu încet lama peste gât, după care își spală aparatul de ras și se întoarce. Copilul era așezat pe jos și își băga părul prin găurile unei căști de baie uzate.

— Nu poți să te plimbi așa, o dojeni el. Scoate-ți asta, hai. O să găsim căciula pe care ai avut-o de Crăciun. Cred că vrei să fii frumoasă ca să mergi s-o vezi pe sora ta pentru prima oară, nu?

— Moștenitoarea clonei, repetă Kristiane, trăgându-și casca de baie un pic mai jos pe cap. Vanzătoare din zonă. Termitieră a tronului.

— Probabil că vrei să spui moștenitoarea tronului, sugerează Yngvar Stubø, clătind ultimele resturi de spumă de ras. Este o persoană care va fi regină într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat.

— Sora mea va fi regină, decretă Kristiane. Și tu, tu ești cu siguranță cel mai puternic om din lume, de fapt.

— Crezi?

El ridică fetița și o puse călare pe șoldul lui. Privirea i se împăienjenea, ca și cum contactul fizic și cel vizual erau prea greu de suportat în același timp. Fetița era micuță pentru cei zece ani pe care avea să-i împlinească în curând.

— Moștenitoarea tronului, declară Kristiane, uitându-se în tavan.

— Iată. Realmente, nu suntem singurii cărora li s-a născut un bebeluș astăzi. Mai e și...

— Mette-Marit este frumoasă! strigă fetița bătând din palme. Ea apare la televizor. Am avut tartine cu brânză

— Așa a zis medicul. Nicio urmă de înțepătură, nici de glonț. Urmele de pe gât, vezi...

— Hm! Uită-te mai degrabă la asta!

Berli privi limba de pe birou. Hârtia era pliată cu multă ingeniozitate, ca o vază masivă cu laturi elegante și simetrice, lăsând să treacă vârful limbii prin deschiderea ei.

— Ai zice aproape că-i o corolă, remarcă polițistul mai tânăr, strâmbând din nas. Cu ceva dezgustător în mijloc, dacă vrei. Destul de...

— Uimitor, murmură Berli. Cel care a făcut asta trebuie că se pregătise de mult. Nu-mi imaginez pe cineva comițând o crimă de felul ăsta, pentru ca apoi să-și facă timp pentru origami.

— Nu cred că se poate bănuși ceva de natură sexuală în cazul de față.

— Origami, repetă Sigmund Berli. Arta japoneză a împăturirii hârtiei. Dar asta...

— Ce?

Berli se aplecă un pic mai mult asupra organului tăiat. Agentul îl imită. Cei doi polițiști înțepeniră astfel, cap în cap, în timp ce respirația aproape că li se sincroniza.

— N-a fost doar secționată, conchise în cele din urmă Berli, îndreptându-și spatele. Vârful este despicat. A fost tăiată în două.

Bărbatul în uniformă se întoarse spre ei, pentru prima dată de la sosirea lui Berli. Fața îi era lipsită de păr, ca a unui adolescent, plină de coșuri. Își trecea fără încetare limba peste buze, în timp ce mărul lui Adam tresălta pe deasupra gulerului strâmt al cămășii.

— Pot să plec acum? gemu el cu o voce stinsă. Pot să plec?

la micul dejun. Mama lui Leonard a zis că s-a născut o prințesă. Sora mea!

— Da, încuviință Yngvar, lăsând-o jos, înainte de a încerca să-i ia casca de baie fără s-o tragă prea mult de păr. Bebelușul nostru este o micuță prințesă drăgălașă. Dar ea nu va fi cu siguranță moștenitoarea tronului. Cum ar trebui să o cheme, după părerea ta?

Casca se desprinsese, în sfârșit. Fire lungi de păr rămăseră în interior, dar Kristiane nu păru să simtă durerea în momentul în care el îi luă accesoriul din caciuc.

— Abendgebet, răspunse ea.

— Asta înseamnă „rugăciune de seară“, îi explică Yngvar. Nu e un nume. Nu e numele fetei de deasupra patului tău, vreau să zic. Vine din germană și explică ce face fetița din imagine...

— Abendgebet, repetă Kristiane.

— O să discutăm despre asta cu mama, zise răs-picat Yngvar înainte de a-i pune pantalonii și bluza. Du-te și caută-ți restul hainelor. Trebuie s-o luăm la picior!

— La picior, repetă Kristiane ieșind pe culoar. Arma la picior! Soldații, căpitanul și generalul. Jack! Regele Americii! Vrei să vii cu noi să-l vezi pe bebe?

O enormă corcitură de câine cu blană maro-gălbuie și limba atârând dintr-o gură care părea să zâmbească sosi în mare viteză din camera copiilor. Se învârtea ca un nebun în jurul micuței, schelălăind frenetic.

— Jack trebuie să rămână acasă, decise Yngvar. Unde ți-e căciula?

— Jack vine, îl asigură cu veselie Kristiane, înnodând un fular roșu la gâtul câinelui. Moștenitoarea tronului este și sora lui. În Norvegia, există egalitatea sexelor. Fetele

pot să facă ce vor. Asta zice mama lui Leonard. Și tu nu ești tatăl meu. Isak este tatăl meu. Asta spun eu.

— Și nu e nimic fals, constată Yngvar râzând. Dar eu te iubesc foarte mult. Și trebuie să mergem acolo. Jack rămâne aici. Câinii n-au voie în spitale.

— Spitalele sunt pentru bolnavi, răspunse Kristiane punându-și haina. Bebe nu e bolnav. Mami nu e bolnavă. Și totuși sunt la spital. Casa bolnavilor.

— Logica e punctul tău forte.

Yngvar îi dădu un pupic și îi puse căciula. Deodată, fetița îl privi drept în ochi. El încremeni, așa cum făcea mereu în aceste rare clipe de deschidere, aceste lucrări efemere spre o existență unde nimeni nu ajungea niciodată cu adevărat.

— O moștenitoare a tronului s-a născut, declară ea solemn înainte de a inspira profund și de a reproduce ceea ce se spusese la emisiunile TV de dimineață: un eveniment pentru țară, pentru popor, dar, în primul rând, pentru părinți, bineînțeles. Și noi ne bucurăm cu toții în mod deosebit, căci, de data asta, este o fetiță.

Un sunet înăbușit se auzi dinspre șirul de cuiere în care erau atârdate hainele de stradă.

— Telefon mobil, reacționă ea automat. Dam-di-rum-ram.

Yngvar Stubø se ridică și pipăi iritat hainele și paltoanele agățate la repezeală, până când găsi în sfârșit ceea ce căuta.

— Alo? răspunse el cu o voce rezervată. Aici Stubø.

Kristiane începuse să se dezbrace cu calm. Mai întâi căciula, apoi haina.

— O clipă, anunță Yngvar în telefon. Kristiane! Nu... Așteaptă.

Fetița își scosese deja cea mai mare parte a hainelor. Era acum în chiloței roz și maiou și își punea colanții pe cap.

— Nu mai vreau să aud, răspuse Yngvar Stubø. Am cincisprezece zile de concediu de paternitate. N-am mai dormit de douăzeci și patru de ore, Sigmund. Fir-ar al dracului să fie, n-au trecut nici cinci ore de când s-a născut copilașul meu, și acum...

Kristiane aranjase cracii colanților ca pe niște codițe lungi care îi ajungeau până pe burtă.

— Pippi Langstrømpe³, zise ea cu satisfacție. Tjollahopp tjollahei.

— Nu! îi scăpă lui Yngvar pe un ton atât de aspru, încât Kristiane tresări și începu să plângă. Sunt în concediu. Tocmai mi s-a născut un copil. Eu...

Plânsetele puștoaicei se transformară într-un țipăt continuu. Yngvar nu se putea obișnui cu urletele acestei copile atât de slăbuțe.

— Kristiane, oftă el. Nu sunt furios pe tine. Vorbesc cu... Alo? Nu pot. Chiar dacă toată chestia asta este foarte spectaculoasă, nu pot pur și simplu să-mi abandonez familia acum. Salut. Și mult noroc!

Închise clapeta mobilului și se așeză pe jos. Ar fi trebuit să fie de mult la spital.

— Kristiane, repetă el. Micuța mea Pippi. Nu vrei să mi-
arăți pe Domnul Nilson?

Știa că, dacă o lua în brațe, nu rezolva nimic. Așa că începu să fluiera. Jack se culcă pe genunchii lui și adormi.

³ Pippi Șosețica, Pippi Långstrump în versiunea originală suedeză, este unul dintre personajele cele mai cunoscute ale romancierei Astrid Lindgren (1907–2002), autoare celebră de cărți pentru copii, creat la începutul anilor '40.

O pată umedă se întinse pe cracul pantalonului său, sub gura deschisă și sforăitoare. Yngvar fluieră, fredonă și cântă toate cântecelele care îi veniseră în minte. După patruzeci de minute, plânsetele copilei se potoliră. Fără să-l privească, Kristiane își scoase colanții de pe cap și încetu să se îmbrace încet.

— E timpul să mergem s-o vedem pe moștenitoarea tronului, decretă ea cu o voce neutră.

Mobilul sunase de șapte ori.

Yngvar îl închise ezitând, fără să asculte mesageria vocală.

*

Trecuseră opt zile și, după câte se părea, poliția nu înaintase deloc. Ceea ce nu o mira.

Paginile de internet ale cotidienele sunt jalnice, gândi femeia stând în fața laptopului său. Deoarece nu-și dăduse osteneala să rezerve o conexiune locală, accesul la net era teribil de scump. O enerva să-și vadă banii risipiți în timp ce aștepta un răspuns pe o linie analogică norvegiană leneșă. Bineînțeles, ar fi putut să-și deschidă un cont la *Chez Net*. Îți luaui cinci euro pe un sfert de oră și-ți garantau cea mai mare viteză. Din nefericire, locul devenise cam neprimitor din cauza unei majorități formate din australieni beți și englezi gălăgioși, chiar și iarna. Se va adapta la situație, așteptând.

În primele zile, în mod surprinzător, se vorbise puțin de crimă. Această fetiță de sânge regal acapara atenția. Lumea voia să fie amăgită în privința adevărului.

Media oferea din nou acoperirea perfectă.